

«Ένα θέμα παλιό όσο κι ο κόσμος,
σε μια αφήγηση που φλέγεται κάτω
από τον πάγο της άψογης πρόζας».

Le Figaro Magazine

ΕΝΤΟΑΡΝΤΟ ΑΛΜΠΙΝΑΤΙ

Ιστορία μιας μοιχείας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΝΑ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 434

Εντοάρντο Αλμπινάτι, *Ιστορία μιας μοιχείας*

Edoardo Albinati, *Un adulterio*

Μετάφραση: Άννα Παπασταύρου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Rizzoli Libri S.p.A., 2017

This edition published in arrangement with Grandi & Associati

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Rizzoli, 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Φεβρουάριος 2019

Κ.Ε.Τ. Β353 Κ.Ε.Π. 40/19 ISBN 978-960-16-8090-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.400.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΕΝΤΟΑΡΝΤΟ ΑΛΜΠΙΝΑΤΙ

Ιστορία μιας μοιχείας

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ANNA ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Τα παραθέματα στις σ. 9, 77 και 129 είναι από τα *Davanti al mare* (Passigli, 2010), *Romanzo viennese* (La Giuntina, 2014) και *Un Amas de Nuit* (Éditions Métropolis, 1997) του David Vogel.

Σάββατο

Σε μια απόμερη γωνιά της ψυχής της, χαιρόταν που γινόταν η αιτία να μένει ξάγρυπνος ένας άντρας, του οποίου την ύπαρξη μόλις πριν δύο βδομάδες δε θα μπορούσε καν να φανταστεί.

NTABINT ΦΟΓΚΕΛ

Ο ΑΕΡΑΣ, όσο η ταχύτητα αυξανόταν, της φύσηξε τα μαλλιά φέροντάς τα στο πρόσωπό της και τα πιο μακριά τσουλούφια φτερούγισαν στα μάτια της και της σκέπασαν το στόμα. Οι άκρες, που τις είχε ψαλιδίσει λίγες μέρες πριν, είχαν πικρή γεύση. Τη στιγμή που ο ναύτης με το λευκό κολλητό φανελάκι ανέβαζε τον κάβο στη βάρκα, χωρίς να τον βρέξει ούτε με μία σταγόνα νερό, με κινήσεις βιρτουόζου, και από την προκυμαία ο συνάδελφος λιμενικός άδραχνε τη σκάλα κάνοντάς της μια περιστροφή και μανουβράροντας επιδέξια τα σχοινιά της, λες κι είχε βαλθεί να τιθασέψει ένα ψηλό άσπρο άλογο, η Κλεμεντίνα αντιλήφθηκε μονομιάς την απομάκρυνση από τη στεριά, ευχάριστη όσο κι

επικίνδυνη. Ήταν αρκετό ν' απομακρυνθεί, μουγκρίζοντας, η πρύμνη του ιπτάμενου δελφινιού, καθώς έστριβε απότομα απ' τον μόλο, ήταν αρκετές οι λιγοστές οργιές σκοτεινού νερού ανάμεσα στο τσιμέντο και το σκάφος, για να σχηματιστεί μια ανεξίτηλη εικόνα, λες κι είχε σκαφτεί μια χαράδρα, και να τους μεσοπέλαγα, ενώ η αχλή του πρωινού καταβρόχθιζε τη στεριά, και δεν υπήρχε καμία δυνατότητα για όποιον είχε μπει στο σκάφος, να ξαναπατήσει το πόδι του σ' αυτήν για μήνες ή και χρόνια, σαν κάτι καράβια που δεν επιστρέφουν στην πατρίδα, αν πρώτα δε γεμίσουν τ' αμπάρια τους.

Κοιτάζοντας τον μόλο, το τοπίο με τους λόφους, τις επαύλεις, τις φοινικιές, τους γερανούς, τα κοντέινερ, τα παράθυρα στη σειρά, ξεθωριασμένα απ' την αρμύρα, τα μισά κλειστά, τ' άλλα μισά ανοιχτά, κοιτάζοντας πίσω, καθώς το ιπτάμενο απομακρυνόταν με τις μηχανές στο ρελαντί προς την έξοδο του λιμανιού, η Κλεμεντίνα περίμενε πως από τη μια στιγμή στην άλλη ο Έρρι θα την πλησίαζε και θα την αγχάλιαζε, πρώτα γύρω από τους γοφούς, για ν' ανεβεί στη συνέχεια από το πουλόβερ της ως κάτω απ' το πλούσιο στήθος και να τη σφίξει δυνατά. Ίσως έμενε εκεί με το βλέμμα καρφωμένο στην ακτή που απομακρυνόταν αργά, παρά

τον ψυχρό αέρα, ακριβώς για να επιτρέψει στον Έρρι να εγκαινιάσει έτσι εκείνο το σύντομο συγκλονιστικό ταξίδι. Όμως αυτός, δυο βήματα πιο κει, στην άλλη άκρη του καταστρώματος, στεκόταν καπνίζοντας γαντζωμένος στην κουπαστή, ανάμεσα στις βαλίτσες των τουριστών, με τρόπο που θα μπορούσε να προδίδει άγχος ή επιφύλαξη.

Εκεί που η Κλεμεντίνα δεν το περίμενε πια, κι από το λιμάνι, που είχε σμικρυνθεί απ' την απόσταση, διακρίνονταν μόνο οι φάροι στην εμπασιά του, ενώ ετοιμαζόταν να στραφεί και να ξαναμπεί μέσα, στις αριθμημένες θέσεις, γιατί είχε ξυλιάσει και βαρεθεί να στρώνει τα μαλλιά που της μαстіγωναν το πρόσωπο, καθώς το ιπτάμενο είχε αυξήσει απότομα ταχύτητα, σηκώνοντας την πλώρη έξω από το νερό και μετατρέποντας το υδάτινο χνάρι του σε αφρισμένο ορυμαγδό, ο Έρρι έτρεξε και μ' ένα σάλτο την άδραξε από πίσω, ακινητοποιώντας την. Έπειτα έγειρε το κεφάλι του στον ώμο της κι έκλεισε τα μάτια του. Περισσότερο κι από προστατευτικό, το αγκάλιασμά του ήταν παιδιάστικο, αδέξιο, όμως αυτό δε λιγόστευε το ερωτικό του φορτίο, ίσα ίσα που η Κλεμεντίνα κατακλύστηκε από μια πρωτόγνωρη χαρά και γέλασε, χωρίς να ελευθερωθεί

απ' αυτό. Και πήρε τα δικά του, ζεστά χέρια στα δικά της, τα παγωμένα.

Δε στάθηκε εύκολο να φτάσουν στο ξενοδοχείο, μιας και, για λόγους διακριτικότητας ή από μια σεμνοτυφία αρκετά παράδοξη σ' εκείνη τη φάση της ιστορίας τους, δε θέλησαν να ζητήσουν πληροφορίες από κανέναν. Ο Έρρι βρισκόταν πάντα τρία-τέσσερα βήματα μπροστά από την Κλεμεντίνα, βαδίζοντας φαινομενικά σίγουρος για την κατεύθυνση την οποία έπρεπε να πάρουν στα ανηφορικά δρομάκια, που σκαρφάλωναν κι έστριβαν για να καταλήξουν σε στενές σκάλες, δίνοντας στην πραγματικότητα την εντύπωση πως δεν ήθελε να στέκεται στο πλευρό της, γιατί ντρεπόταν να εμφανίζεται μαζί της σαν ζευγάρι, δηλαδή σαν ένα τυχαίο ζευγάρι. Τουλάχιστον έτσι φαινόταν στην Κλεμεντίνα. Τον παρακάλεσε επανειλημμένα, μεταξύ αστείου και σοβαρού, να επιβραδύνει. Η μεγάλη τσάντα της, που την κρατούσε χιαστί στον ώμο, ήταν ογκώδης κι ήταν παράξενο που ο Έρρι δεν είχε προσφερθεί να τη βοηθήσει, μιας κι εκείνος κουβαλούσε μόνο έναν μικροσκοπικό γυλιό στους ώμους.

Το λάθος, πάντα το ίδιο λάθος της Κλεμεντίνα ήταν πως είχε στριμώξει υπερβολικά πολλά πράγματα σ' εκείνο τον ατσούμπαλο λουλουδάτο σάκο, ο οποίος, αδειανός πια και παρατημένος στο πάτωμα, έμοιαζε με ρετάλι, ανάλαφρο όσο και το σχέδιο που τον διακοσμούσε, μόλις όμως γέμιζε γινόταν ασήκωτος και θεόρατος, σαν του ληστή που τον γεμίζει μ' ένα σωρό κλοπιμαία, και τώρα σε κάθε της βήμα αναπηδούσε χτυπώντας στον γοφό της. Μέσα στην τεράστια τσάντα είχε χώσει: δύο μεταξωτά φορέματα, μια πολύχρωμη ριγέ τουνίκ, για να τη φοράει πάνω από το μαγιό, και μάλιστα τέσσερα μαγιό, από τα οποία ένα ολόσωμο αλλά εφαρμοστό, με αβυσσαλέο ντεκολτέ, ένα ζευγάρι εσπαντρίγιες κι ένα πλαστικά, για τη θάλασσα, για να περπατάει στα βράχια, ψηλοτάκουνα σανδάλια και αθλητικά παπούτσια, τρία μπλουζάκια κι ένα χοντρό πουλόβερ, άλλο τζιν εκτός από εκείνο που φορούσε, γαλάζιο όμως, βολικό και χαχόλικο, άλλη μία δερμάτινη ζώνη για να σπάνε στη μέση τα δύο κομψά της φορέματα, ένα καπέλο από ειδική φάθα που δεν τσαλακωνόταν, ακόμα κι αν ήταν ζουληγμένο μες στην αποσκευή, το οποίο μάλιστα θα αναδυόταν κάτω από τις στρώσεις της γκαρνταρόμπας, απλώνοντας, ανέπαφο και με τρόπο αξιοθαύμαστο, το πλατύ του μπορ, δύο μυθιστορήματα, και τα δύο

Αμερικανίδων συγγραφέων, που είχαν τιμηθεί με σημαντικότερα βραβεία, από τα οποία η Κλεμεντίνα ήξερε πως δεν επρόκειτο να βρει χρόνο να διαβάσει παρά μονάχα μια-δυο παραγράφους... και σ' ένα διαφανές κίτρινο νεσεσέρ τα απαραίτητα για την ατομική της υγιεινή και τον καλλωπισμό της, στα οποία περιλαμβάνονταν δύο είδη αντηλιακής κρέμας υψηλής προστασίας, για το πρόσωπο και για το σώμα. Την άλλη για τις ραγάδες δεν την είχε πάρει μαζί της.

Ένα αντικείμενο από τα πιο σημαντικά ζύγιζε ελάχιστα γραμμάρια και καταλάμβανε μόνο λίγα εκατοστά: τα γυαλιά κολύμβησης.

Δε θα προλάβαινε να φορέσει όλη εκείνη την γκαρνταρόμπα και να πασαλειφτεί με τις αντηλιακές λοσιόν και να διαβάσει τα μυθιστορήματα και να κουκουλωθεί με τα πουλόβερ και ν' αλλάξει τα μπικίνι με το ολόσωμο μαγιό ούτε αν έμενε στο νησί δύο βδομάδες αντί για δύο μέρες. Την τσάντα της η Κλεμεντίνα την είχε ετοιμάσει κρυφά απ' τον άντρα της και σκέφτηκε αμέσως ότι, επιστρέφοντας στο σπίτι, το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνει θα ήταν να την αδειάσει με την ίδια μυστικότητα και να βάλει τα ακόμα βρεγμένα ή νωπά

μαγιά στο βάθος μιας μικρής αποθήκης όπου εκείνος δεν πατούσε το πόδι του ποτέ.

Ο Έρρι βιαζόταν να φτάσει στο ξενοδοχείο για να κάνουν αμέσως έρωτα. Ένιωθε μιαν αβάσταχτη ερωτική επιθυμία κι αυτό τον έκανε νευρικό και σχεδόν αδιάφορο για το πρόσωπο με το οποίο ετοιμαζόταν να συνευρεθεί.

Το ξενοδοχείο πρέπει να είχε γνωρίσει καλύτερες μέρες. Η Κλεμεντίνα δυσκολεύτηκε να θυμηθεί πώς ήταν. Η πολυτέλεια έχει ανάγκη από συνεχή συντήρηση, αλλιώς καταστρέφεται ακόμα πιο γρήγορα από το απλό στιλ. Το είχε διαλέξει γιατί εκεί πήγαιναν οι γονείς της, όταν πρακτικά ήταν το μοναδικό στο νησί και οι πελάτες, σχεδόν όλοι, εκκεντρικοί ξένοι. Στη συνέχεια έφερναν και εκείνη για διακοπές μαζί με τις δύο μεγαλύτερες αδελφές της, για πολλά χρόνια, ωστόσο η τακτική συνήθεια να περνούν τη δεύτερη βδομάδα του Σεπτέμβρη στο νησί είχε κοπεί χωρίς εξηγήσεις – τουλάχιστον στην Κλεμεντίνα, που τότε ήταν δέκα χρονών, δεν είχαν δοθεί. Θα χρειαζόταν να περιμένει άλλα δέκα χρόνια για να μάθει την αλήθεια, ότι δηλαδή η μητέρα

της, στη διάρκεια του προηγούμενου χειμώνα, είχε μια περιπέτεια με τον αρραβωνιαστικό της μεγαλύτερης κόρης, ή πιο σωστά όχι μια περιπέτεια, μάλλον ένα φλογερό πάθος, το οποίο την είχε δαλύσει, σε σημείο να την κάνει να χάσει κάθε έλεγχο, για χάρη εκείνου του όμορφου και ματαιόδοξου νεαρού, ο οποίος δεν πίστευε στα μάτια του πως μπορούσε να εναλλάσσει κατά τα κέφια του την ειχοσάρα με τη σαραντάρα, με το ίδιο αίμα, με τα ίδια μάτια και μαλλιά. Ο πατέρας της Κλεμεντίνα είχε καταχωνιάσει το σκάνδαλο πίσω από ένα προπέτασμα διακριτικότητας και η μητέρα είχε ξανάρθει στα συγκαλά της μετά από μήνες πραγματικού παραληρήματος, μετά από νύχτες που τις είχε περάσει έξω από το σπίτι και υστερικές σκηνές, ακόμα και μια αδέξια απόπειρα αυτοκτονίας· όμως οι ωραίες πρωτοβουλίες για ταξίδια και διακοπές εκτός εποχής, οι γονείς με τις τρεις τους κόρες, εκείνη η τόσο αξιοθαύμαστη κι αρμονική οικογενειακή ενότητα, είχε απότομα διαρραγεί και δεν είχε ποτέ πια ανακτηθεί.

Στο ξενοδοχείο, ωστόσο, ήταν πάρα πολύ νωρίς, το δωμάτιό τους δεν ήταν έτοιμο. «Πόσο θα χρειαστεί ακόμα;» ρώτησε ο Έρρι, με πνιχτή φωνή και

μ' ένα νευρικό χαμόγελο που πήγαζε από το ερωτικό του μένος, το οποίο μετά βίας συγκρατούσε. «Ε, ίσαμε δυο ωρίτσες» του απάντησαν, χωρίς πολλή αβρότητα: στο μεταξύ μπορούσαν ν' αφήσουν τις βαλίτσες τους και να κάνουν έναν περίπατο ή ένα μπάνιο στη θάλασσα, χρόνος υπήρχε. «Κι είναι και τόσο ωραία η μέρα...» Τους επέτρεψαν ν' αλλάξουν στις τουαλέτες του ορόφου.

Η σεζόν κόντευε στο τέλος της, κάτω στο λιμάνι ήταν πια λιγοστά τα ανοιχτά μαγαζιά, απ' όπου μπορούσες να νοικιάσεις εξοπλισμό για υποβρύχιο φάρεμα, βάρκες και φουσκωτά. Ήδη κάμποσα σκάφη είχαν τραβηχτεί στη στεριά για συντήρηση. Ο Έρρι στράφηκε σε μια κοπέλα που έπλενε με τη μάνικα την καρίνα μιας βάρκας αναποδογυρισμένης στην προκυμαία: την έτριβε και την κατάβρεχε εδώ κι εκεί τσαπατσούλικα, παιδιάστικα, άγνωστο αν το έκανε από απειρία, από πλήξη ή επειδή διασκέδαζε να παίζει με το νερό. «Ο άντρας μου δεν είναι εδώ, είναι στο σπίτι με πυρετό» είπε, κοκκινίζοντας ζωηρά, συνήθως εκείνος αναλάμβανε να νοικιάζει σκάφη και μηχανάκια, πρόσθεσε όμως αμέσως ότι θα το φρόντιζε εκείνη, από φόβο μήπως χάσει έναν πελάτη που ενδεχομένως, μέχρι το τέ-

λος της μέρας, να ήταν και ο μοναδικός. Υποσχέθηκε να ρίξει την τιμή για μια μικρή λάντζα με μηχανή αρκετά δυνατή και καινούρια, με τέντα, στρωματάκι για ηλιοθεραπεία κι όλα τα σχετικά. Καύσιμο ανάλογα με την κατανάλωση. Ο Έρρι συμφώνησε και ακολούθησε την κοπέλα προς μια ομπρέλα θαλάσσης κι ένα τραπεζάκι, προστατευμένα πίσω από τη βραχώδη πλαγιά που περιέβαλλε το παλιό λιμάνι. Κοιτάζοντάς την από πίσω, παρατήρησε το κοντό τρικουάζ φουστανάκι, την ξεβαμμένη αλογοουρά, τα κοκαλιάρικα γόνατα που εφάπτονταν, τα τσόκαρα. Χωρίς να υπάρχει καμία ανάγκη, μιας και είχε δροσιά και η περιοχή ήταν ακόμα στη σκιά, το κορίτσι θέλησε ν' ανοίξει την ομπρέλα, πάνω στην οποία ήταν τυπωμένα αμέτρητα κουτάκια από κάποιο ενεργειακό ποτό. Για κείνη ήταν ένας τρόπος ν' ανοίξει το μαγαζί της, μιας και ο σύζυγος απουσίαζε.

Αρχίζουν τον περίπλου του νησιού. Η μηχανή βρυχιέται και γουργουρίζει υπόκωφα, ρυθμικά. Η ταραχή θεριεύει, μόλις αφήνουν το λιμάνι στα δεξιά. Από εκεί που τελειώνει το ακρωτήριο, αρχίζει μια θαυματική σειρά από βράχια σε ό,τι χρώμα μπορεί να βάλει ο νους, γκρι, ώχρα, κόκκινο, λευκό, με

μαύρες γυαλιστερές γραμμές και νευρώσεις, γερμένα από δεξιά προς τα αριστερά. Το ένα κρύβει το επόμενο. Η θάλασσα είναι αρυτίδωτη και βαθιά. Ο ήλιος, καυτός τώρα, ήδη έχει φτάσει μεσουράνα, ο άνεμος οφείλεται μόνο στην ταχύτητα.

Δεν έχει περάσει ούτε ένα τέταρτο της ώρας που παραπλέουν τον γκρεμό, και μπροστά τους ανοίγεται ένας πρώτος όρμος όπου τα νερά από μπλε γίνονται πράσινα και ρηχαίνουν. Είναι γαλήνια κι ασάλευτα σαν διάφανη ζελατίνα. Ο Έρρι κόβει ταχύτητα και πλησιάζει ακόμα περισσότερο στην ακτή για να παρατηρήσει τον βυθό, η Κλεμεντίνα ζητάει να σταματήσει τη βάρκα για να βουτήξει.

«Θα ῥθεις;» Όμως ο Έρρι γνέφει αρνητικά και ρίχνει την άγκυρα. Θα τη ρίξει και θα την ανεβάσει πολλές φορές, εκείνη τη μέρα.

Η Κλεμεντίνα κολυμπάει γρήγορα, κι αυτή είναι η μεγαλύτερή της ικανοποίηση: να βρίσκεται μόνη μέσα στο δροσερό νερό. Να βουτάει μπροστά, ίσια μπροστά, να βυθίζεται μες στο νερό, αλλά και να

γλιστράει στην επιφάνειά του. Είναι μια ευχαρίστηση μεγαλύτερη από το να βρίσκεται με οποιαδήποτε συντροφιά. Απεριόριστα πιο μεγάλη και πιο ελεύθερη, γιατί την απαλλάσσει από οποιαδήποτε υποχρέωση. Δεν περιμένει τίποτα και δεν πηγαίνει πουθενά μ' εκείνη την κίνηση. Τα κύματα που η ίδια σηκώνει, βάζοντας και βγάζοντας τα χέρια της από το νερό, είναι αυτά που απομακρύνουν τον υπόλοιπο κόσμο, το ανατριχιαστικό και απειλητικό υλικό των ερωτήσεών του. Και ο άλλος κόσμος επίσης, ο υποθαλάσσιος, ο μαγευτικός, την αφορά μέχρι ένα σημείο. Της αρκεί αυτό που μπορεί να δει με τα γυαλιά κολύμβησης από τη μια εισπνοή αέρα στην άλλη: τοπία αφηρημένα, μια χούφτα φυσαλίδες, ένα βλέμμα προς τον υποθαλάσσιο βράχο που βρίθει από ψάρια, ασημένιες λάμπεις, λεπίδες ήλιου που βυθίζονται λοξά ως την ωχρή, γκριζα άμμο στον πυθμένα.

Έπειτα θυμάται πως είχε ζητήσει από τον Έρρι μόνο να κάνει μια βουτιά και με μια τούμπα στο νερό αλλάζει κατεύθυνση, επιταχύνει τις απλωτές, ώσπου αντιλαμβάνεται τη σκιά του σκάφους στον βυθό. Τέσσερα-πέντε μέτρα το πολύ θα είναι, το βάθος. Γαντζωμένος στην κουπαστή, σαν να μην ξέρει

κολύμπι, σαν γέρος που κατέβηκε στη θάλασσα ίσα για να δροσιστεί, είναι ο Έρρι, το σώμα του τριανταεφτάχρονου Έρρι, τα πόδια του που σαλεύουν αργά μες στο γαλάζιο. Κόκκινο σορτσάκι και θώρακας λευκός. Η Κλεμεντίνα βουτάει στα κρυφά, κρατάει την ανάσα της, μέχρι που κοντεύει να σκάσει, κι έπειτα αναδύεται δίπλα του πιτσιλίζοντάς τον.

Ο Έρρι θέλει να κάνει έρωτα μαζί της αμέσως: δεν περίμενε παρά μονάχα την επιστροφή της στη βάρκα. Θέλει να το κάνουν εκεί, μέσα στο νερό, εκείνη στρέφεται και γαντζώνεται στην κουπαστή με τις παλάμες κόντρα. Σφιχταγκαλιασμένοι, δεινιώθουν σχεδόν τίποτα από την επαφή, κι όμως εκείνη απολαμβάνει θορυβωδώς, κι αυτός επίσης. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ελευθερώνονται από το αγκάλιασμα κι ο Έρρι, χτυπώντας τις γροθιές στο νερό, βλαστημάει το ξαφνικό ψύχος που τον γραπώνει και η Κλεμ ξεσπάει σε γέλια, κοντανασαίνοντας. «Σαν αναισθητικό είναι...»

Αργότερα, ο ήλιος χτυπούσε πάνω σε μια τόση δα παραλία, όχι όμως πια ζεστός, όπως το κατακαλόκαιρο, διάφανος, θα 'λεγες, κι αυτός. Η βάρ-

κα είχε πάψει να περιστρέφεται στην αλυσίδα της άγκυρας κι ήταν ασάλευτη στον καθρέφτη της θάλασσας, σαν χαρτονένιος όγκος με φανταχτερά χρώματα. Λίγο μετά την αποβίβαση, είχαν αποκοιμηθεί και οι δυο, ή πιο σωστά είχαν χάσει τις αισθήσεις τους πάνω στα σκληρά βότσαλα, σε στάσεις άβολες, αδιανόητες: η Κλεμεντίνα, εντελώς γυμνή, με το πρόσωπο χωμένο στις πέτρες, ο Έρρι με πόδια ορθάνοιχτα και το ένα χέρι λοξά στο πρόσωπό του. Μισοκλείνοντας για μια στιγμή τα μάτια, που αμέσως τα τύφλωσε το φως, απομακρύνοντας το βρεγμένο του μπράτσο από το πρόσωπο, ενώ το βουητό του αίματος ανακατευόταν με τον λικνιστικό τριγμό, καθώς το νωχελικό κύμα κυλούσε και παράσερνε τα βότσαλα μπρος-πίσω, μπρος-πίσω, ο Έρρι συνειδητοποίησε πως εκείνη η τόσο έντονη στιγμή δεν μπορούσε να διαρκέσει περισσότερο. Ένας μήνας ή έστω και μόνο μία βδομάδα υπερβολικής έκθεσης σ' εκείνη τη μονότονη χαρά θα καταβρόχθιζε το σώμα τους και τις σκέψεις τους όλες, σαν κραδασμός που δεν αλλάζει ποτέ συχνότητα ούτε ένταση, σαν ψίθυρος που αντιλαλεί από χρόνους αμνημόνευτους. Ίσως αυτή να ήταν η έννοια της σειρήνας, η ρίζα της ενέδρας της: μια κτηνώδης χαρά. Το κενό του φλεγόμενου, αν και δροσερού, ουρανού, την αθωότητα στον τρόπο που εκεί-

νο το φως έσφυζε χτυπώντας αδιάκοπα χωρίς να πληγώνει, τα τόσο ζωηρά χρώματα που με την επίπεδη καθαρότητά τους εκμηδένιζαν την αναγκαιότητα μιας ματιάς, εκείνον τον τόσο κλασικό κι ασάλευτο χρόνο, όλα αυτά ποιος θα κατάφερνε να τα αντέξει; Τα μικρά κύματα, ρυθμικά, αέρινα, ανάλαφρα, ανεπαίσθητα, εξουθενωτικά σαν χάρδια ολόδια μεταξύ τους ή σαν ένα γατάκι που δε σταματάει να γλείφει γάλα από το πιατάκι του, τον έκαναν να λαχταρήσει ένα ίχνος σκιάς, για να κουρνιασει. Η γυμνή γυναίκα δίπλα του σάλεψε, μ' ένα τρεμούλιασμα, η Κλεμ ξύπνησε απότομα, μετατοπίζοντας τα μαλλιά που είχαν κολλήσει στο πρόσωπό της, πριν ακόμα ανοίξει τα μάτια της, και ψιθυρίζοντας λίγες λέξεις, όχι και τόσο κατανοητές. Στο μέτωπο και τα μάγουλά της είχε τατουάζ από τα βότσαλα.

Η καθαρότητα του ουρανού πάνω απ' τη βάρκα ήταν αποκαρδιωτική. Μόνο τον Σεπτέμβρη φτάνει σε μια ένταση τόσο γεμάτη και τόσο μελαγχολική. Ο Έρρι, στη λαγουδέρα, και η Κλεμεντίνα, ξαπλωμένη στο εύκαμπτο ριγέ στρωματάκι, χτενίζοντας με βλέμμα αργό την επίπεδη βαθυγάλανη έκταση της θαλάσσιας λωρίδας που χώριζε το μεγαλύτερο

νησί από το πιο μικρό, είχαν σχεδόν ταυτόχρονα την καυτή και αγωνιώδη αίσθηση της απόλυτης ευτυχίας. Ένωσαν περικυκλωμένοι. Ήταν μια μέρα ανυπέρβλητης ομορφιάς, και, κατά συνέπεια, όλα άφηναν να διαφανεί ότι εκείνη η τελειότητα κόντευε να παραμορφωθεί, ή, μάλλον, ότι έτσι ήταν από την αρχή, μιας και δεν μπορούσαν να τη μοιραστούν με κανέναν, να την αφηγηθούν σε κανέναν ούτε καν να τη θυμούνται οι ίδιοι στην επιστροφή, τιμωρία για τα μάταια βάσανά τους. Δεν κατάφεραν τώρα να μιλήσουν αναμεταξύ τους, γεμάτοι και εκστατικοί, δέσμιοι μιας πληρότητας που, αν είχε διαρκέσει λίγο παραπάνω, θα τους είχε συνθλίψει. Κι εκείνη η θαλασσοπορία των δύο μιλίων θα είχε γίνει ατέρμονη. Εξάλλου είχαν και οι δύο συναίσθηση πως όλα αυτά ήταν εξωπραγματικά, το ρελιασμένο με λευκό αφρό τρίγωνο πίσω απ' τη βάρκα, η γύμνια και των δυο τους, το ανεπαίσθητο βουητό του αίματος, που κυλούσε στα χέρια και τα πόδια τους, καθώς τα ζέσταινε ο ήλιος στο μεσουράνημά του κι αμέσως τα πάγωνε το ανάλαφρο αεράκι του ταξιδιού, η ανατριχίλα από κείνο το χάσιμο, όλα ήταν ανεπανάληπτα, κατά πάσα πιθανότητα δεν επρόκειτο ποτέ να τα ξαναζήσουν, και οι δύο μαζί, πόσο μάλλον σε περιστάσεις και καταστάσεις διαφορετικές, με τους συζύγους τους, με τα παιδιά τους,

με φίλους αγαπημένους ή λιγότερο αγαπημένους, στο ξεκίνημα ή στην καρδιά του καλοκαιριού. Δεν μπορούσε να γίνει τίποτα, αυτό που συνέβαινε μπορούσε να συμβεί μόνο σ' εκείνους τους δυο μαζί, εκείνη τη στιγμή: το λίκνισμα της βάρκας, ο βουβός ουρανός, το αδιανόητο μπλε, ο φόβος που τους ένω-νε, κείνο το ελαφρύ κι επίμονο μούδιασμα, κάτω από το οποίο η φυσική διέγερση ήταν έτοιμη να αφυπνιστεί, ξανά και ξανά, και ξανά πάλι. Όλα αυτά δεν επρόκειτο να ξανασυμβούν, ποτέ έτσι και ποτέ πια σ' εκείνους, και ποτέ σ' εκείνη την αβάσταχτη απλότητα. Κι αυτή η εφήμερη μακαριότητα τους γέμιζε θλίψη.

«Εκεί τα ψάρια φαίνονται και στα δεκαπέντε, στα είκοσι μέτρα βάθος».

«Δεν έχω ξαναδεί τέτοια ομορφιά».

«Ούτ' εγώ, απ' όταν ήμουν μικρή».

Το πιο μικρό νησί ήταν ακατοίκητο και τούτη τη στιγμή, τουλάχιστον σ' εκείνο το σκιερό κομμάτι της ακτής, έρημο. Ούτε μία βάρκα δεν το είχε πλευ-

ρίσει. Μόνο κάνα πουλί, κουρνιασμένο ψηλά στις κίτρινες, μαύρες και κοκκινωπές κορφές, ή κρυμμένο ανάμεσα στις σχισμές που κυνηγιόνταν λοξά, ώσπου βούλιαζαν στη θάλασσα, λες κι ο βράχος είχε γδαρθεί από το οργισμένο χέρι κάποιου γίγαντα. Ο Έρρι είχε σχιαχτεί λίγο από τη σιωπή που μόνο κρωξίματα τη διέκοπταν κι από την ακαταμάχητη φυσική ομορφιά που αντίθετα γέμιζε χαρά την Κλεμεντίνα, τσίτωνε στο έπακρο τα νεύρα της και την έκανε να τρέμει από έξαψη. Έτοιμη να εκραγεί, να πάρει φωτιά, όπως πρόδιδε η γεμάτη ενέργεια, εκρηκτική της όψη, η λεία σάρκα της πλάτης, των ποδιών, του επιβλητικού στήθους, ακόμα και της κοιλιάς, όπου κανείς δε θα μπορούσε να μαντέψει τα σημάδια μιας εγκυμοσύνης που είχε ολοκληρωθεί λίγους μήνες πριν.

Εκείνος στο τιμόνι έχει μετακινήσει τον μοχλό των ταχυτήτων, επιβραδύνοντας, τώρα τα τινάγματα της μηχανής ξεχωρίζουν ένα προς ένα, η βάρκα κυλάει στην ήρεμη, αυλακωμένη με πράσινες και μαύρες γραμμές επιφάνεια, χωρίς να σηκώνει ούτε ένα δάχτυλο αφρού και, ακριβώς κάτω από την ίσαλο γραμμή, το υποθαλάσσιο πανόραμα κόβει την ανάσα, καθώς ανοίγεται διάπλατα στην υπερφυσί-

κή του διαφάνεια. Το σκάφος είναι μετέωρο πάνω στη γραμμή που χωρίζει δύο αφηρημένα, άυλα στοιχεία. Εκείνη, κουλουριασμένη στο παρατηρητήριο, στην πλώρη, για ν' αποφεύγει σκοπέλους που αναδύονται, που δεν υπάρχουν. Η θάλασσα είναι ασάλευτη, ο βυθός μακριά ακόμα, εκεί κάτω, παρότι τα διάσπαρτα βράχια, σκούρα πάνω στη λευκή άμμο, φαντάζουν να πάλλονται, γιγάντια. Ίσως επειδή την έχει συγκλονίσει η απίστευτα πλούσια χρωματική ποικιλία, τοπάζι, όνυχας, βηρύλλιο, λάπις λάζουλι, οφιδιανός, τόσο στην πέτρα όσο και στους κυματισμούς κάτω από το σκάφος (υπάρχουν ως και φλέβες μαύρου και γυαλιστερού νερού, σαν οπαλίνα όχι λιγότερο διαυγής από την ανοιχτόχρωμη), η Κλεμεντίνα αναζητεί μια ουδέτερη περιοχή στην επιφάνεια της θάλασσας, για να ξεκουράσει το βλέμμα της, μα δεν τη βρίσκει. Όλα αστράφτουν. Τότε ανασηκώνεται, ισορροπεί στα πόδια της κι αμέσως βουτάει λοξά στο νερό, χωρίς να στάξει ούτε μια πιτσιλιά. Ο Έρρι σπεύδει να πατήσει το κουμπί που κατεβάζει την ταχύτητα στο ρελαντί κι η βάρκα εξακολουθεί να κυλάει αθόρυβα για καμιά δεκαριά μέτρα, έπειτα σταματάει, ενώ η Κλεμεντίνα έχει αναδυθεί πιο κει και κάνει λίγες απλωτές. Ο Έρρι έχει σκύψει και φαχουλεύει στη μεγάλη τσάντα με τα σύνεργα, ίσως ψάχνει να βρει μια μά-

σκα, όταν εκείνη βγαίνει από το νερό πίσω του, απρόσμενα κοντά του, απ' τον καθρέφτη της πρύμνης, και τον πιτσιλάει με νερό. Ο Έρρι, που δεν είχε ποτέ του ιδιαίτερη αίσθηση του χιούμορ, διαμαρτύρεται, εκείνη τον κοροϊδεύει. Γαντζωμένη στην κουπαστή, διώχνει τα μαλλιά από το μέτωπό της: τα μάτια της, τεράστια και κατακόκκινα, είναι υπέροχα, τα δόντια της αστράφτουν, τα χείλη της, φλογισμένα από το αδιάβροχο κραγιόν και με σταλαγματιές νερού πάνω τους, μόλις που σαλεύουν: «Είναι αλμυρό» λέει κι αμέσως μετά, «σ' αγαπώ πάρα πολύ», προτού βουτήξει με το κεφάλι. Πηγαίνει κατακόρυφα προς τον βυθό, φτύνοντας μια στήλη φουσαλίδες. Ο Έρρι την κοιτάζει μ' ένα κράμα θαυμασμού και έκπληξης. Είναι ξαναμμένος, αγχωμένος από κείνη την τύχη, από τη φευγαλέα ευτυχία, που δεν την αξίζει, απ' τον ανυπέροβλητο, απέραντο ουρανό και τα πολύχρωμα βράχια, περικυκλωμένα από το πιο καθαρό νερό που έχει δει ποτέ του, εκατό φορές πιο καθαρό κι από των Τροπικών· πράγματα όλα αυτά που θα του προκαλούσαν ίλιγγο, ακόμα κι αν μια πανέμορφη νεαρή γυναίκα, που πρόσφατα την είχε γνωρίσει, δεν του είχε μόλις αποκαλύψει πως τον αγαπούσε.